

[Steen Folke]

beslutninger træffes ikke på Christiansborg. De træffes bag diskret lukkede døre i direktionskontorerne af dem, der ejer og forvalter virksomhederne. Det er dem, der bestemmer, hvad der skal produceres og hvordan, og om der skal ansættes eller fyres folk, og det afgørende for disse beslutninger er som bekendt, om det er profitabelt for aktionærerne. Det er ikke de menneskelige omkostninger for den enkelte eller de samfundsmæssige omkostninger, der bestemmer, om en arbejder bliver fyret. Det er kuponklippernes privatøkonomi, som er afgørende, også for en væsentlig del af de beslutninger, der træffes på Christiansborg.

Produktionens og arbejdets tilrettelæggelse sker ud fra de samme hensyn: for at sikre profitten må produktiviteten hele tiden drives i vejret, enten ved at skruer arbejdstempoet op eller ved at indføre nye, arbejdsbesparende maskiner. Flere og flere arbejdere bliver overflødiggjort af maskiner, og der drives stærkere og stærkere rovdrift på dem, der bliver tilbage. Udstødning og nedslidning hedder det i socialteknokraternes sprog, og det lappes der på med arbejdsløshedsunderstøttelse og bistandslov og førtidspension m.m., men lapperierne kan ikke skjule systemets brutalitet og irrationalitet. Hertil kommer den underordning og umyndiggørelse i arbejdssituationen, som er en realitet for de fleste.

Hvis problemet kun bestod i, at kapitalisterne kunne ryge fede cigarer, gå med høj hat og tillægge sig store maver, sådan som Herluf Bidstrup i mange år har tegnet dem, så var det måske ikke umagen værd at gennemføre en revolution. Det er alle de andre ting, der gør et fundamentalt opgør med det kapitalistiske system bydende nødvendigt.

»Demokrati er ikke noget, man har, det er noget, der skal erobres hver dag.« Sådan siger man, men hvad sker der, når folk prøver på at erobre lidt indflydelse på deres egen tilværelse? Så sætter myndighederne hele undertrykkelsesapparatet i sving. Tag den lange række af arbejdskampe fra Uniprint over BT-konflikten til Fragtmandshallen, hvor det er endt med, at politiet er blevet sat ind mod aktionerende arbejdere. Det er folk, der har kæmpet mod fyringer, mod nedlæggelse af deres arbejdsplads, mod kapitalflugt til udlandet, mod skruebrækkeri m.m. Men derved har de sat sig op imod klassesamfun-

dets love og er blevet slæbt for arbejdsretten og udsat for dens klassejustits ligesom plattepigerne, Sabroesmedene, Scaniadam-mekanikerne, stilladsarbejderne og alle de andre.

Eller tag den bevægelse, der udviklede sig i et samarbejde mellem forældre og pædagoger i kampen mod nedskæringerne på daginstitutionerne. Her var nogle, der forsøgte at forsvare børnenes interesser over for en hovedløs nedskæringspolitik. Finansminister Heinesen har senere indrømmet, at det var noget af en farce, men myndighederne tog alle hånde midler i brug for at gennemvinge nedskæringerne, selv om den socialdemokratiske borgmester Pelle Jarmers håndfaste afvikling af institutionerne i Todeskade nok hører til yderlighederne.

Eller tag de mange aktioner mod de galoperende huslejestigninger, aktioner bl. a. i form af huslejeboykot. Selv om alle ved, hvor økonomisk trængte mange lejere er i disse år med nedskæringer og indkomstpolitik, så sætter den ene socialdemokratiske boligminister efter den anden en stor ære i at true folk til at bøje nakken: Du skal ikke tro, du har noget at skulle have sagt, og hvis ikke du kan forstå det med det gode, så besidder jeg, boligminister Erling Olsen, de nødvendige midler til at få dig til at indse det.

I modsætning til de socialdemokratiske og borgerlige politikere ser vi de mange kampe på arbejdspladserne, i boligområderne, omkring institutionerne som et opmuntrende tegn på, at demokratiet nok skal få en chance på længere sigt. Disse kampe og bevægelser har været demokratisk organiseret. Alle, der har været med, har haft noget at skulle have sagt. Det samme gælder i kvindebevægelsen, miljøbevægelsen og andre bevægelser, der peger frem mod et andet og bedre samfund.

VS deltager i alle disse kampe og bevægelser både ud fra de umiddelbare mål og i erkendelse af, at kampen i sidste instans må rettes mod selve det kapitalistiske system, som er årsag til problemerne. Problemernes løsning og krisens endelige overvindelse kræver systemets afskaffelse og opbygningen af et nyt system, et socialistisk.

Nu er begrebet socialisme desværre uklart og dertil i høj grad belastet af de forhold, der råder i de såkaldt socialistiske lande. Udviklingen i Sovjetunionen og andre østlande